

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๘

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๕๘

วันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
ศาลปกครอง ผู้ถูกร้อง

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๕ กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๕ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

ผู้ร้องได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นายสมปอง คงศิริ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง นายช่างรังวัด ๕ สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๘๐ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง และความผิดทางอาญา และผู้ร้องได้แจ้งให้อธิบดีกรมที่ดินดำเนินการ

- ๒ -

ทางวินัยแก่นายสมปอง ฯ อธิบดีกรมที่ดินจึงได้มีคำสั่งที่ ๑๕๖๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ ลงโทษทางวินัยโดยการไล่ออกจากราชการ หลังจากนั้นนายสมปอง ฯ ได้ยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดินต่อศาลปกครองกลาง และศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๘/๒๕๕๓ ให้เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดินที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ อธิบดีกรมที่ดินจึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ให้เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดินที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ ผู้ร้องอ้างว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เนื่องจากได้วินิจฉัยประเด็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น และรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ทำให้เชื่อว่าเป็นการจงใจ หรือมีเจตนากระทำ หรือละเว้นไม่กระทำการใด ๆ หรือร่วมกับผู้อื่นกระทำการ หรือละเว้นไม่กระทำการ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเอง หรือผู้อื่น อันเข้าองค์ประกอบของความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม อันเป็นการก้าวล่วงอำนาจหน้าที่และการใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยของผู้ร้อง ต่อมาผู้ร้องได้ดำเนินการเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดความชอบด้วยกฎหมายและอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง กรณีที่ศาลปกครองผู้ถูกร้อง วินิจฉัยคดีกระทบอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๕ แล้ว แต่คณะรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องคืนพร้อมความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้เสนอเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดเสียก่อน ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ โดยผู้ร้องเห็นว่าคำพิพากษาของผู้ถูกร้องเป็นกรณีที่มีปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลรัฐธรรมนูญจะได้วินิจฉัยเพื่อเป็นบรรทัดฐานต่อไป แต่เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่องค์กรตามรัฐธรรมนูญเสนอเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญได้เอง กรณีจึงต้องพิจารณาตามบทบัญญัติใกล้เคียงอันได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๕ โดยขอให้วินิจฉัยชี้ขาดความชอบด้วยกฎหมายในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องในคดีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้ขาดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายวยผิดผิดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจได้สวนและวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ทุกฐานความผิดที่เป็นผลมาจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม

ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๘ ผู้ร้องขอถอนคำร้องโดยอ้างเหตุว่า ผู้ร้องได้พิจารณาแล้วเห็นว่าขณะนี้อยู่ในระหว่างรอประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่ได้ผ่านการออกเสียงประชามติให้ความเห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญแล้ว ซึ่งจะมีความชัดเจนเกี่ยวกับการยื่นเรื่องและการพิจารณาวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาอนุญาตให้ถอนคำร้องดังกล่าว

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะอนุญาตให้ผู้ร้องถอนคำร้อง หรือไม่

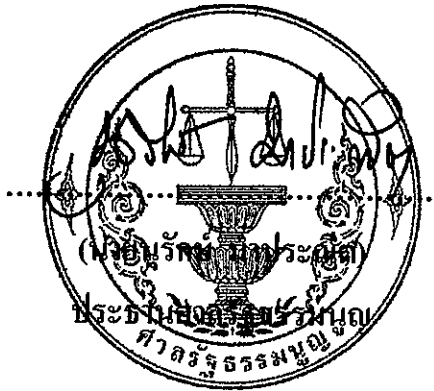
พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “คำร้องที่ได้ยื่นต่อศาล ก่อนที่ศาลมีคำวินิจฉัยหรือมีคำสั่ง ถ้าผู้ร้องตาย หรือมีการขอถอนคำร้อง หรือศาลเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์แก่คดี ศาลอาจพิจารณาสั่งจำหน่ายคำร้องนั้นก็ได้” ประกอบกับการขอถอนคำร้องมีเหตุผลอันสมควร จึงอนุญาตให้ผู้ร้อง

- ๔ -

ถอนคำร้อง และจำหน่ายคำร้องตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย
พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

(คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๕)

[Handwritten signature]

(นายเจริญ ภักดีธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

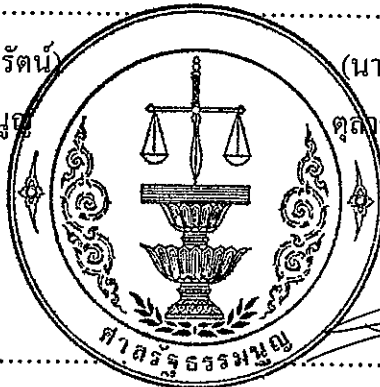
(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ